

“Els personatges obsessionats tenen més interès que no la gent normal”

Marc Romera (Barcelona, 1966), poeta i narrador, publica a Empúries el recull de contes *La intimitat*. El seu llibre anterior era la novel·la *Mala vida*.

—El sexe arriba a ser obsessiu en la vida d'alguns personatges. Com si, en ser-ne esclaus, es despersonalitzessin. Volíeu transmetre aquesta idea?

—Sí, però més que el sexe, m'interessa l'obsessió. No tots estan obsessionats pel sexe. M'agraden els personatges que estan obsessionats per alguna cosa, perquè penso que poden ser interessants per al lector. Tenen més interès que no la gent normal. Com a lector, també m'interessen els autors obsessius, com Bernhard, Beckett o Kafka.

—Un tret comú dels relats, em penso, és que heu volgut interioritzar els personatges a través d'allò que fan, no d'allò que puguin expressar obertament.

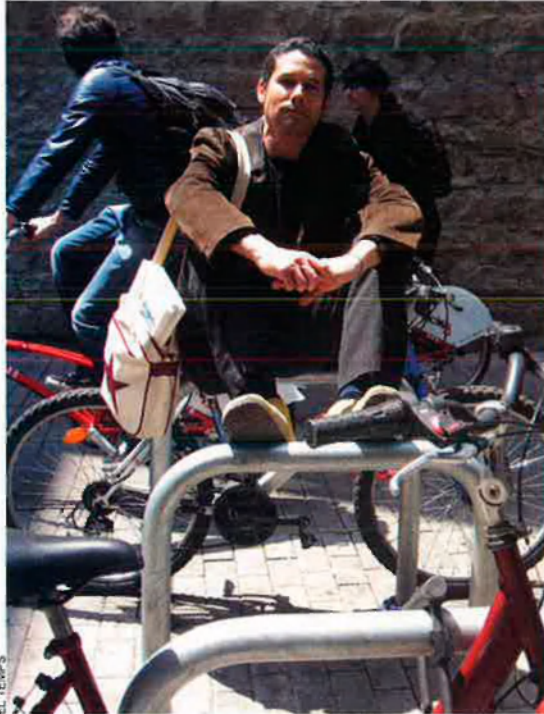
—Justa. Aquí hi ha una diferència amb la novel·la. El conte tendeix més a la caricaturització i la interiorització és més difícil. No pretenc que sempre hagi de ser així, però la meua manera de fer-ho és aquesta, partir d'una obsessió o d'un fet extraordinari o absolutament banal, que s'obre i es tanca en el conte. Sóc conscient que els personatges dels meus contes acaben essent bastant caricaturescos, per una dificultat del relat que no té la novel·la.

—No queda gaire clar si els vostres personatges tenen una edat determinada, si pertanyen a cap generació. Per evitar el retrat sociològic?

—En efecte. Hi ha una certa indefinició pel que fa a l'edat, tot i que en alguns es veu que han de tenir 35-40 anys, o més, perquè són víctimes d'unes circumstàncies que els joves ja no pateixen. A la novel·la vaig fer un retrat generacional, però aquí, no.

—La intimitat del títol, tal com queda tractada al llibre, no és tan sols intimitat, sinó interiorització. La vida interior és la que hi mana, més enllà de la intimitat, que també hi és.

—Sí. De fet el títol és una mica una ironia. La cita que encapçala el llibre, “La intimitat, és a dir, l'emboïllament de la mentida”, rebla una mica això. Quan una persona demana intimitat demana que se li respecti la mentida, la paret que posa entre ell i els altres. O amaga alguna cosa o no la vol re-

Marc Romera publica el recull de contes *La intimitat*, a l'editorial Empúries.

velar. Aquest és el subterfugi. La intimitat seria la paret que posem davant d'aquesta interioritat.

—Tot i que les anècdotes de cada conte siguin ben diferents, el recull és molt unitari, no?

—Absolutament.

—No teniu por de ser reiteratiu, sigui frase a frase, sigui recordant coses que heu dit anteriorment. Perquè és el que fem tots, amb les nostres obsessions?

—Exacte. Intento transmetre l'obsessió dels personatges amb el tractament del llenguatge. Aquest donar voltes al mateix tema. Que l'obsessió ja es despenngui de la manera de dir les coses. Això parteix de la meua manera de concebre el llenguatge, que per a mi és una obsessió. Els autors obsessius, penso, em deuen haver marcat. També m'agrada el concepte de maltractar el lector. Que no li sigui tot fàcil. Que hi hagi de posar alguna cosa més

que no la lectura passiva.

—No hi ha una lliçó, en tot això, un procés terapèutic, en el sentit que és necessari afrontar a fons les obsessions per veure la part ridícula i inútil que tenen? Per superar-les, per treure'n la transcendència?

—Jo crec plenament en la literatura com a teràpia. La manera de deslliurar-te d'una obsessió és compartir-la. La literatura serveix per a deslliurar-te, no de l'obsessió, sinó del fet d'estar obsessionat per l'obsessió, per adonar-te que això et roba temps i rendiment social. També per fer-ne objecte de mofa. Els grans escriptors obsessius són hilarants. *El castell* de Kafka, és un dels llibres més hilarants de la història.

—Un altre punt en comú dels contes és la insatisfacció. De ser com som. Volem ser o actuar d'una altra manera.

—La insatisfacció és un dels trets de l'home actual. Per culpa de la gran quantitat de possibilitats, d'ofertes, que apareixen al nostre voltant. És un tret que pot obsessionar els personatges. No només per no ser el que pot ser, sinó perquè no accepta el que és. I això comporta una dificultat de conversació. La persona insatisfeta adquireix una mena de por de ser vist pels altres i això l'aïlla. L'aïllament és un dels temes que més m'interessen. La incomunicació, l'aïllament. I l'estupidesa, perquè tot això és producte de l'estupidesa.

Lluís Bonada